

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 714/2025
03.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Бранка Бајића и адвоката Дамира Домагића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К. 692/23 од 15.01.2025. године и Вишег суда у Суботици 5Кж1. 18/25 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бранка Бајића и адвоката Дамира Домагића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К. 692/23 од 15.01.2025. године и Вишег суда у Суботици 5Кж1. 18/25 од 19.03.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталаом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 2К. 692/23 од 15.01.2025. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 10 месеци и изречена му је мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ, тако што му је забрањено да се приближи оштећеној на удаљености од 200 метара и приступа у простор око места становања, као и даље приближавање и комуникација са оштећеном у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Суботици 5Кж1. 18/25 од 19.03.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Бранка Бајића и адвоката

Дамира Домагића и пресуда Основног суда у Суботици 2К. 692/23 од 15.01.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног адвокат Бранко Бајић и адвокат Дамир Домагић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине или преиначи у складу са одредбом члана 492. став 1. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку или да утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводе да је првостепени суд прекорачио оптужбу додавањем веће криминалне воље окривљеном и изменом чињеничног описа, с обзиром да у оптужном акту стоји да је окривљени прескочио капију и да је оштећена пала због ударца, док је у изреци пресуде наведено да је окривљени провалио врата капије, а да је оштећена пала услед спотицања на степеник, чиме суштински браниоци указују на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, а како су исти истицани у 9 жалби на првостепену пресуду и били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд на стани 3. став трећи образложења пресуде, дао довољне и јасне разлоге, то дате разлоге Врховни суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Браниоци даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводе да је побијаним пресудама учињена повреда закона која се огледа у чињеници да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу, којим наводима суштински указују на повреду закона из члана 438. став 2 тачка 1) ЗКП. Као незаконит доказ браниоци означавају процену ризика извршену од стране Полицијске управе Суботица од 08.07.2022. године, а која, по наводима одбране, није доказ већ полицијски акт донет на основу Закона о спречавању насиља у породици.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани. Ово стога што наведена процена ризика представља акт надлежног министарства унутрашњих послова, односно исправу коју је у прописаном облику издао државни орган у границама своје надлежности и којом се утврђује одређена правно-релевантна

чињеница у погледу постојања ризика од насиља у породици, па су супротни наводи бранилаца окривљеног оцењени као неосновани.

У преосталам делу поднетог захтева за заштиту законитости браниоци наводе да је приликом одмеравања казне првостепени суд у образложењу навео да се сврха кажњавања може постићи једино казном затвора и новчаном казном, иако окривљеном није изречена новчана казна, чиме суштински указује на противречност датих разлога и учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, браниоци у захтеву наводе да је суд пропустио да цени квалитет односа између окривљеног и оштећене и чињеницу да је тај однос нарушен и у којој мери, да није у довољној мери утврђен начин задавања ударца оштећеној, да је незаконито издвојен ЦД на коме се налази видео снимак приложен од стране одбране, којим свим наводима указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Браниоци су у поднетом захтеву такође указали и на чињеницу да се другостепени суд није упустио у оцену бројних жалбених навода, на који начин се указује да је учињена повреда закона из члана 460. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступку који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, 440. ЗКП и 460. ЗКП, , то је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости браниоци нумеришу да је правноснажним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, као браниоци даље у поднетом захтеву не образлажу у чему се овако нумерисана повреда огледа, Врховни суд је оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**